

[Tove Jørgensen]

er meget klart beskrevet i begrundelsen for det spørgsmål, jeg har stillet.

Derfor synes jeg, det må være meget foruroligende, hvis ministeren kan anerkende, at det er en praksis, man kan følge i disse sager. Det har dog ret så alvorlige konsekvenser for de mennesker, det går ud over, som i stedet for at få invalidepension bliver henvist til at søge førtidspension, og som samtidig mister både dagpenge og arbejdsløshedsdagpenge for en periode på adskillige år.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg skal gentage, at jeg ikke kan svare på konkrete sager, og at det fortsat er en frivillig ordning at gå på førtidig folkepension.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af skriftlige spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Alice Hedegaard: spm. nr. 111

Uwe Jensen (Ribe a.): spm. nr. 115, 116 og 117

Thorndahl: spm. nr. 120, 141

Yvonne Herløv Andersen: spm. nr. 129

Aksel Pedersen: spm. nr. 144

Jørgen Junior: spm. nr. 148

Spørgsmålene og besvarelserne vil blive optaget i Folketingstidende.

Til *justitsministeren* (31/10 77) af:

Alice Hedegaard (DR):

»Hvad agter ministeren at foretage i anledning af oplysningen i overlæge Hans Asserballes doktordisputats om, at hver tredje tvangsindlæggelse er ulovlig?«

(Spm. nr. 111).

Begrundelse.

De fejlurderinger, der medfører ubegrundede tvangsindlæggelser, kan få alvorlige følger. Betydningen af en tvangsindlæggelse kan næppe undervurderes, idet den skaber vanskeligheder for patienten privat og ar-

bejdsmæssigt. At så få klager over uretmæssig behandling kan næppe tilskrives andet end de pågældendes ulyst til at få rørt yderligere ved en i forvejen særdeles pinlig sag for den pågældende.

Når en videnskabelig afhandling nu afslører, at hele 32 pct. af de 1800 mennesker, der årligt tvangsindlægges, ikke i henhold til loven kan underkastes en sådan frihedsberøvelse, forekommer det at være på tide, at man fra myndighedernes side finder anledning til at ændre på den hidtidige praksis. Ifølge Aktuelt fra 21. oktober d.å. peger professor, dr. jur. Peter Germer på nogle strenge regler indført i amerikanske delstater om, hvornår en person kan tvangsindlægges med påpegning af, at lignende regler herhjemme vil kunne afbøde en lang række tragedier.

Når der således øjensynligt kan anvises veje til at undgå uholdbare situationer i dag, bør der ikke tøves med at skride til handling for at undgå organiserede ulovligheder fra myndighedernes side til skade for en lang række personer.

Besvarelse (9/11 77):

Justitsministeren (Erling Jensen):

I medfør af lov nr. 118 af 13. april 1938 med senere ændringer om sindssyge personers hospitalsophold er det en betingelse for tvangsindlæggelse af en person, at den pågældende er sindssyg. Indlæggelse mod sådanne patienters vilje sker, enten fordi den syge er farlig for sig selv eller andre (farlighedsindikation), eller fordi udsigterne for den syges helbredelse væsentlig vil forringes, hvis indlæggelse ikke finder sted (helbredsindikation).

En tvangsindlæggelse af en patient foretages i praksis bl. a. på grundlag af en foreløbig lægelig undersøgelse af patienten, hvorefter den egentlige og endelige lægelige diagnose vil blive stillet efter en grundigere undersøgelse, som bliver foretaget på psykiatriske hospitaler af en speciallæge i psykiatri.

De foretagne videnskabelige undersøgelser viser en betydelig overensstemmelse mellem den indlæggende læges diagnose og den efterfølgende endelige lægelige diagnose for så vidt angår indlæggelser, som er sket på helbredsmæssig indikation. En tilsvarende nøje overensstemmelse mellem de lægelige vurderinger af patienterne findes ikke, for så vidt